

- Garderoba -

ANTOLOGIE DE PROZĂ SCURTĂ COORDONATĂ
DE DIANA IEPURE

Editura Paralela 45

EDITURA PARALELA 45

— Garderoba —

Cuprins

DUMITRU CRUDU

Șomer pe timpul lui Ion Iliescu. 9

ȘTEFANIA MIHALACHE

One dress show 17

BOGDAN RĂILEANU

Vesta antiglonț 25

CĂTĂLINA BĂLAN

Cine merită să fie iubit și cine nu 39

BOGDAN MUNTEANU

Glovo 45

VASILE ERNU

Fusta, pestelca și *totocii*. Mama, frica și rușinea 55

HOREA SIBIȘTEANU

Prima dată 61

DOINA GECSE-BORGOVAN

Rochia cu floricele 71

IVAN PILCHIN

Omul din orașul Uman 87

EMANUELA IURKIN

Rochia și fustele 95

ANDREI CRĂCIUN

Șapca 103

MARIA PILCHIN

Cravata 111

CRISTINA HERMEZIU

Șoșonii 131

MIRCEA PRICĂJAN

Pe traseu 137

ARCADIA SOLUM

Extravaganțe 151

IULIAN FRUNTAȘU

Șorturile roșii ale lui Fabian 159

GEORGIANA SÂRBU

Sterilizare 179

ANDA VAHNOVAN

Geaca de fâș 185

ADRIAN JICU

Miséricorde 191

PAULA ERIZANU

Scurte de piele și pufoaice 201

MARIUS CHIVU

După cutremur 207

DIANA IEPURE

Discoteca 223

MIHAIL VAKULOVSKI

Capacochelarii.....233

GELU DIACONU

Pulovărul roșu.....251

EDITURA PARALELA 45

CĂTĂLINA BĂLAN

EDITURA PARALELA 45

— Garderoba —

Cine merită să fie iubit și cine nu

Ca orice fetiță, ABC-ul feminității l-am învățat acasă, de la mama. Îmi amintesc agitația de dimineață și etapele pregătirii pentru a ne avânta într-o nouă zi, de lucru pentru ea, de grădiniță sau clasa I pentru mine. Mama își făcea o cafea turcească și umplea toată casa de parfum, apoi se coafa și se machia în fața oglinzii de la baie, de cele mai multe ori cu ușa deschisă. Îmi plăcea să-mi fac de lucru în holișorul în care dădeau trei dintre cele cinci uși ale noastre, ca să mă uit cum se fardează și cum se agită. Înainte să ieșim din casă, ultima etapă a ritualului era să-și pună pantofii cu toc. Într-o dimineață, mă uitam la ea cum se încălța și nu știu ce mi-a venit, un soi de copleșire în fața frumuseții sau o tristețe profundă, acumulată în timp, care se găsisese tocmai atunci să iasă la suprafață. Genunchii mamei răsându-se în jur raze subțiri de lumină, pe care ștrampii ei de capron *nude* le reflectau înapoi în atmosferă. Am lăsat uzul rațiunii deoparte și am început să plâng, să o întreb pe mama, printre sughițuri, de ce nu pot să port și eu pantofi cu toc.

Între fetițe și, mai târziu, între femei, există întotdeauna un fel de competiție, indiferent de ringul în care ne regăsim în diferite etape ale vieții. Cine e cea mai deșteaptă? Cine e cea mai frumoasă? Dar cea mai apreciată? Cine a adus cel mai frumos cadou pentru doamna educatoare? Cine are notele cele mai mari? Cine are cei mai mulți prieteni? Care își permite parfumuri mai scumpe și pantofi de firmă? Cine a mers în vacanță în afara țării? Cine are iubit? Cine s-a măritat? Cine are casa ei și cine stă cu chirie? Care a făcut copii și care nu? Cine are salariu mai mare? La mine la grădiniță, etapa supremă a acestui concurs era, an de an, serbarea de Crăciun. Dintre

toate competițiile feminine în care m-am regăsit, cu sau fără voia mea, cele din perioada primei copilării m-au marcat cel mai tare. Atunci am învățat foarte bine regulile de bază pentru orice concurs feminin, reguli care nu s-au schimbat radical nici astăzi. Rochia mea pentru serbarea de la grădiniță a fost întotdeauna o prioritate. Nu se putea altfel, era un *must*. Și mie-mi plăcea asta foarte mult. Rochia era sfântă! La fel și pantofiorii, mărgeluțele și ștrampii finiți pentru fete, de la firma Ponti, albi, transparenti. Ca și pentru balurile de mai târziu, pregătirea pentru eveniment începea cu multe săptămâni înainte, mult efort și multă pasiune pentru o serbare ce va dura două, trei ore cu totul.

Nu mergeam la croitorese sau la magazinele mainstream din Chișinău. Mama îmi cosea rochia cu mâinile ei, din elemente reciclate din rochiile din anii trecuți, dar adăuga și materiale noi, extrem de frumoase, luate de la magazinul specializat de lângă Teatrul de Operă și Balet „Maria Bieșu“. Eram convinsă că și balerinele de la operă, și sopranele își cumpărau tot de acolo catifea, panglici, pene, perle și strasuri pe care noaptea, după repetiții, și le coseau cu mâinile lor pe costume. Acel butic doldora de lucrșoare fabuloase mai există și astăzi, ca multe alte locuri din copilăria mea, care s-a desfășurat într-o lume improbabilă și fragilă, ca un vis ciudat pe care-l uiți imediat după ce te trezești. Nu știam încă prea multe despre modă, dar știam că rochiile mele erau mai frumoase decât ale rivalelor de la grădiniță, ai căror părinți le cumpărau costumația gata făcută din magazine. Închipuiți-vă falduri ca de perdele, roz bonbon sau roșii cu auriu, aflate pe atunci la mare căutare.

La grădiniță, o rochie te putea face plăcută. Toți ne doream să fim plăcuți și iubiți. Iar când nu mai erai pe placul partenerilor de joacă sau aveai ceva de împărțit cu ei, cum ar fi lopățelele pentru nisip, spre exemplu, locul la măsuța pentru activități, cea mai bună parcelă de pe terenul de joacă, unde ne scoteau după-amiază etc., insulta supremă pe care putea să ți-o adreseze cineva, în lupta aprigă

pentru cea mai bună parcelă de joacă, era: „N-o să vină mama ta!“ Adică n-o să vină să te ia. Și atunci, instantaneu, începeai să plângi, colaborarea lua sfârșit și drama se încheia fie cu intervenția educatoarelor, fie prin crearea de noi alianțe, la fel de fragile ca și cele precedente. N-a amenințat niciodată careva cu: „N-o să vină tatăl tău!“

În copilăria mea, pesemne că era o datorie exclusiv a femeilor să ducă și să aducă copiii înapoi de la grădiniță. Țin minte un singur tatic care apărea și cu alte ocazii decât matineurile de Crăciun, unul al căruia soție era plecată în Italia și îi trimitea bani ca să poată să o crească pe Maria, colega mea de grădiniță, o fetiță extrem de răutăcioasă.

Atunci când cei care ar trebui să te protejeze dispar brusc din viața ta, începi să te întrebi de ce te-ar mai iubi cineva vreodată, chiar dacă ești îmbrăcată în cea mai frumoasă rochiță și încălțată în cei mai frumoși pantofiori cu toc. Nu vezi neaparat *the big picture* și nu știi de la început că tu ești cea vulnerabilă, că ție ar trebui să ți se explice extrem de multe lucruri. Și dacă nu extrem de multe, măcar câteva, cele de bază.

Pe mine nu m-a învățat nimeni că temerile mele contează. Că fricile, deși poate nejustificate, au importanță pentru simplul fapt că sunt ale mele. Mult timp nu mi-am permis să mă atașez de nimeni și de nimic. Eu eram eu. Eu și atât. Un element din ecuație care se poate rezolva întotdeauna mai târziu, care poate spune altădată ce vrea, un copil căruiua poți să-i arunci jucăriile. Vedeți, asta e treaba cu copiii. Nu cred că se gândesc vreodată că, într-o zi, când ei nu mai sunt în camera lor, ar putea cineva să vină și să le arunce la gunoi amintirile.

Totul se uită dacă nu notezi, dacă nu filmezi, dacă nu faci poze. Cum a fost cu adevărat prima oară când te-ai îndrăgostit. Sau ce ai primit de la Moș Crăciun când aveai nouă ani. Sau ce cadou îți dorea de la părinți la doisprezece ani. Partea bună e că uiți și când ți-a fost greu. Uiți rușinea, uiți tristețea, îi uiți pe oamenii care ți-au făcut rău.

Cătălina Bălan

Înveți să nu te mai gândești la cei care te-au abandonat, la cei care trebuiau să te protejeze și te-au uitat. Uیți episoade rușinoase prin care ai trecut, dar și zile frumoase, pe care ai fi vrut să ți le amintești.

Ce ne dorim noi, de fapt, cu adevărat? Care să fie miza competițiilor, din ce în ce mai sofisticate pe măsură ce îmbătrânim? De ce ne e teamă?

Am fotografii cu numeroasele transformări pe care rochița mea de la grădiniță le-a suferit în cei 5 ani de serviciu credincios. Cinci rochii în una singură, din care a rămas numai un schelet al rochiei originale, dintr-un material alb, îngălbenit de vreme, o haină care a îmbrăcat aceeași fetiță de mai multe ori, ca pe o matrioșcă inversată, care ieșea din fetița anterioară de fiecare dată mai mare.

ANDREI CRĂCIUN

EDITURA PARALELA 45

— Garderoba —

Șapca

Era în vara lui 2001, terminasem liceul, luasem Bacalaureatul cu note foarte bune, intrasem chiar și la facultate, dar încă eram minor. Asta însă avea să se schimbe a doua zi. Un majorat însemna totuși ceva – așa că trebuia sărbătorit.

Tata nu mai era chiar tânăr, mama rămânea mereu tânără, făcea yoga și dansuri moderne, era vegetariană și ar fi putut participa la maratoane, dacă pe vremea aceea ar fi existat maratoane în România. Nu existau. Amândoi predau matematică la o școală generală de provincie.

Tata fuma pipă de când îl știam, așa că îmi dorisem o pipă ca a lui. Și am primit cadou o pipă. În definitiv, făceam optișpe ani, e o vârstă bună să treci de la țigară la pipă.

Îmi mai dăduse tata o sută de dolari și o șapcă. Mama îmi cumpărase o broască țestoasă de acvariu, ca să o înlocuim pe defuncta Roberta, care se prăpădise când eram eu prin clasa a zecea. Ținusem destul doliu după broasca Roberta.

Șapca aceea avea o poveste. Cu doi ani în urmă taică-miu reușise să îmi cumpere una la fel tocmai de pe la Craiova, unde fusese la un concurs școlar. Antrena olimpici.

Dar i-o furase un nemernic de profesor de matematică, un oltean pe nume Țărmure, futu-l în cur pe mă-sa de hoț! De atunci niciodată n-am mai înghițit oltenii.

Era o șapcă dintr-o bucată, cum purtau cântăreții de hip-hop din America și cum apăruseră pe la noi, avea și Puya una. O șapcă frumoasă, ca de jucător de baseball. Asta nouă era roșie. Cea furată fusese albastră. Am fost foarte mulțumit de acest cadou și m-am

hotărât să o port la majorat. Eram cu adevărat încântat de ea. Niciodată nu îmi plăcuse mai mult vreun obiect.

Petrecerea s-a desfășurat la casa unui prieten din copilărie, o casă la țară, într-o comună limitrofă, al cărei nume nu are nicio importanță. Era fiu de medici și ai lui câștigaseră îndeajuns încât să aibă o casă la țară, nu era el chiar Tolstoi, dar nici rău nu o ducea. Nu mai știam pe nimeni care să aibă o casă la țară.

Eram vreo douăzeci, o gașcă de prieteni, făcusem revelioane împreună, traversasem adolescența împreună, băusem ceva votcă și nu ajunseseam la pușcărie, deși într-o vară furasem un chioșc de ziare cu totul ca să dăm iama în revistele porno. Eram tineri, puternici și nemuritori. Nu eram chiar golani, dar depinde cine pune diagnosticul.

Am închiriat o dubiță cu care Mamutul ne-a dus până la casa lui Simache. Mamutul avea nouăsprezece ani și jumătate și nu intrase încă la facultate. Era anturat cu noi. Anturajul era tot și asta nu se va schimba, ne învățaseră Uzzi, Caddy și Tataee de la Mafia. Îi credeam pe atunci mai mult decât credeam în Evanghelii. Ce Luca, ce Matei? Uzzi, tati.

Mamutul deja începuse a cheli, ceea ce îl întrista, în plus lua în greutate. I-am fi putut spune Micuțul, dar mai aveam un Micuț – un zdrahon la o sută treizeci de kilograme, căruia am fi putut să îi spunem Grasul, dar mai aveam deja un gras, un coleg de școală generală enorm, la aproape două sute de kilograme.

Și Micuțul și Grasul erau însă blajini. Să fi fost cât ei cred că aș fi zdrobit multe căpățâni prin oraș. Nu eram ca ei. Eram pișpiriu și cei mai mulți dintre prietenii mei erau la fel. Unuia i se spunea Ață, de slăbănog ce era. Dar și el era rezistent. Ascultam cu toții Tupac, Wu-Tang și Cypress Hill. Poate că totuși eram un pic golani.

Un fost coleg de liceu avea un tată care avea o cramă. Așa că am cumpărat și o sută de litri de vin, să fie primit. Îl cam îndoia, băga în el pastile, dar cum spuneam – eram tineri.

Pare mult, dar nu era mult, fiindcă toți aveau harul beției. Copilăriseră cu Tanita, o băutură groaznică. Acum se gândeau, toți, absolut toți, la ea cu melancolie, îi spuneau Tanita – gustul copilăriei.

Fete nu aveam în anturaj. Cine se îndrăgostea ne pierdea, măcar pentru o vreme. Din fericire nu se îndrăgosteau prea mulți, nu prea des, oricum.

Și am băut noi ce am băut la Simache, eu mai puțin fiindcă totuși aveam ceva pe la ficat. Și am plecat la discotecă, normal. Dar nu era o discotecă așa cum erau celelalte. Asta avea și striptease în program.

Iar eu ca sărbătorit trebuia să mă bucur de programul artistic. Și m-am bucurat cât m-am bucurat, nimic de zis. Desigur, îmi purtam șapca. Dar le-o împrumutam și prietenilor, să danseze și ei cu ea pe cap, să vadă cum e. În special celor mai apropiați – Spaniolu și Portughezu, doi frați botezați așa fiindcă părinții lor plecaseră întâi în Portugalia și apoi în Spania.

De la noi din oraș se pleca încă de pe atunci, fiindcă tot orașul depindea de o fabrică de armament care după revoluție a dat faliment, au rămas oamenii pe drumuri, s-a făcut foamea. Și s-au dus oamenii, ce să mai facă? Cine stă în orașe muribunde? A plecat care unde a văzut cu ochii.

Dar noi nu voiam să plecăm nicăieri, aveam o casă a noastră, aveam străzile noastre, cartierele noastre, aveam orașul întreg, la o adică.

Însă la striptease eram pe teritoriul țăranilor din limitrofă. Iar aceștia nu știau de glumă.

Spaniolu a dansat el cât a dansat cu șapca mea pe cap, a agățat și o gagică, era și un pic abțiguit, un țărănuș i-a cerut șapca să o poarte o tură. Spaniolu nu a vrut să i-o dea, firește. A motivat că nu e a lui și nici nu e de dat.

Și ce s-a întâmplat mai departe a fost ca într-un film de groază cu adolescenți americani. A început o bătaie generală. Țăranii cu ai noștri. Dădeau și ei, dădeau și ai noștri. Eu, înțelept sau laș, m-am refugiat într-o budă de unde am sunat pe telefonul mobil la poliție, fără

speranța că va veni vreun polițist. S-a lăsat cu căpățâni sparte, s-a lăsat cu dinți lipsă și probabil una sau două fracturi de mandibulă.

Țărănușii, cum ziceam, nu știau multe. Au pus mâna pe par. Erau cât pe-acți să ne dovedească. Dar s-a opus, eroic, Măru. Măru făcuse box până pe la cinșpe ani și era un încasator grozav. S-a pus zid între ei și noi, au dat în Măr cum dă surdu-n clopot și el nu cădea. Nu cădea și pace!

Rezista, râdea la ei, până la urmă l-au dovedit, deși el continua și în cădere să zică:

— Nu cad nici de-al dracu'. Nu cad... nu cad!

Ai noștri au dispărut care încotro, ca potârnichele. S-au regrupat la dubă. Simache avea o jumătate de sticlă înfiptă în căpățână, s-a prăbușit și în prăbușire a răpus doi vrăjmași. L-am târât până la mașină. Dar pe Măru, săracul, l-au zvântat.

Până la urmă a venit poliția. A venit târziu. Mărului i se umflaseră ochii în cap, de parcă dăduseră în el cu ghioaga. Polițiștii n-au reușit să aresteze pe nimeni, căci și țărani și-au luat tâlpășița, iar noi, cum ziceam, ne-am refugiat în duba Mamutului.

Doar Măru nostru nu mai era nicăieri, parcă intrase în pământ. L-am găsit până la urmă într-un șanț, plin de sânge, cu hainele rupte, fără trei dinți din față. Era un peisaj dezolant.

— Bă, ce majorat mișto!, a zis Măru, așa bătut ca în codru cum fusese.

În învâlmășeală, șapca o dădusem pierdută, dar Portughezu o recuperase, era ca un steag, nu aveam voie să renunțăm la ce era al nostru. Nu era o problemă vestimentară, era o problemă de onoare.

Până în zori am ajuns și noi pe la casele noastre, mai răvășiți decât ne propusesem. Chiar că: ce majorat!

Măru, sărmanul Măr!, a mai luat o mamă de bătaie și de la tătă-său, care nici el nu știa multe. A doua zi s-a dus cu o drujbă să caute țărani aceia, să-i taie mărunț-mărunț, nimeni nu avea voie să dea în fiul său în afară de el. Și el fusese boxer în tinerețe.

Din fericire țăranii intraseră și ei în pământ, erau ca Houdini, dispăruseră fără urmă țăranii și nimeni n-a sfârșit prin a fi ucis. Cu siguranță s-ar fi lăsat măcar cu două-trei lecameuri, lovituri cauzatoare de moarte. Dar am supraviețuit cu toții. Măru însă nu mai vede bine până în ziua de azi.

Am patruzeci și unu de ani și chiar azi m-am întâlnit cu Măru prin Centrul Vechi din București.

— Mărule, tu ești, mă?!

— Eu sunt, frate.

Ne-am îmbrățișat, grași cum eram deja.

— Mai ai șapca?

— Cred că mai e pe la țară, o poartă bunică-miu.

— Bulgarul?

— Da, bunică-miu bulgăresc. Băi, Mărule, dar știi ceva, o să o iau și o să ți-o dau ție. O meriți.

— Crezi că mă mai încape, după douăzeci și trei de ani? Nu vezi cât am căpățâna?

Într-adevăr avea un cap mare.

— Greutăți?

— Am șapte copii, frățioare. Fiecare cu altă bagaboantă. Și n-am fost însurat niciodată. Dacă mă țin de treabă îl depășesc și pe Borcea. Și pe Guță!

— Bravo, Mărule.

Am băut o bere fiecare, nu mai intra, se duse pe pulă tinerețea. Măru nu era stingherit că nu ne mai văzusem de mulți ani și că eu eram neurochirurg, nici nu m-a întrebat cu ce mă ocup, îl durea-n cur, pentru el eram tot Lică de la scara B.

El lucra la un depozit de marfă, la descărcare marfă. El era categoric tot Măru, cu toată greutatea vieții așezată pe umeri, da, dar era tot el, cel care ne salvase probabil viețile în noaptea aceea.

— Măcar a meritat, i-am zis. Am avut și noi o viață, nu ne-au omorât țăranii cu parul.

Andrei Crăciun

— Bă, știi ce îmi pare rău, că n-am apucat să molfăi și eu o țâță la stripteuzele alea.

— Mărule, dacă mai trăiesc, când fac patruzeci și doi de ani, la vară, te iau și te duc la ce striptease vrei tu!

— Or mai fi bodegi cu striptease?

— Trebuie să mai fie. Acum umbli cu vreo femeie și tu ceva?

— Am o fată din Ucraina, s-a refugiat aici de când cu războiul și am zis să dau o mână de ajutor.

Măru a râs. Nu era băiat rău și, la cum îl știam, în curând urma să își extindă imperiul fiilor și dincolo de fruntarii.

— Bă, să ne mai vedem și noi, să mai vorbim de zilele frumoase.

— Zilele frumoase, zici?

— Păi, da, nenea, că azi ești, mâine nu mai ești.

— Te-ai făcut înțelept, Mărule.

— M-am făcut o pulă, a zis Măru.

Ne-am terminat berile și ne-am promis că ne vom suna mai des, că ne vom vedea mai des, că va mai fi ceva din ce a fost, că vom mai fi pentru o vreme tineri.

Dar eu nu prea credeam în ce spuneam, iar pe Măru îl omorau pensiile alimentare. Dar el tot nu cădea. Nu cădea.

ARCADIA SOLUM

EDITURA PARALELA 45

— Garderoba —

Extravaganțe

Aveam 10 ani când m-am simțit pentru prima dată regina frumuseții, îmbrăcată în noii mei pantaloni scurți roșii. Nu i-aș fi dezbrăcat nici seara, dacă mama mi-ar fi dat voie să dorm cu ei. Trei zile am fost copleșită de o încântare care m-a făcut să uit de mutarea noastră intempestivă într-un oraș ce mi se părea ostil, cu oameni suspicioși, cu profesori încruntați și colegi răutăcioși. Eram convinsă că la sfârșitul săptămânii, după ce mă voi fi plimbat pe stradă îmbrăcată atât de frumos, își vor da toți seama cine sunt eu de fapt și voi fi privită dintr-o dată cu bunăvoință și admirație.

Nimeni nu mi-a observat însă pantalonii roșii, nimeni n-a fost mai amabil cu mine și nimeni nu mi-a vorbit mai frumos. Mă simțeam la fel de oropsită cum mă simțisem și în uniforma de școală cu pătrățele. Seara i-am întrebat pe părinți de ce minunații mei pantaloni, în care-mi pusesem toată nădejdea să le demonstreze celor din jur că sunt cineva, n-au avut efectul sperat. Tata, care era responsabil la noi în casă cu prelegerile despre viață, mi-a explicat îndelung cum haina nu-l face pe om, ci invers, că eu aș putea să-mi impresionez profesorii și colegii prin ceea ce știu, iar pe oamenii din comunitate cu o purtare aleasă, nicidecum prin haine.

* * *

Trecusem în clasa a unsprezecea și frumusețea mea interioară nu izbutea nicidecum să iasă la lumina zilei prin sarafanul gros de tergal. Aveam musai nevoie de o pereche de blugi, mi-am zis, ca să ajung la ochii colegului care-mi plăcea și pentru care părea că nu existam.

Numai că blugii erau greu de găsit în anii aceia și ca să ți-i poți cumpăra trebuia să ai relații și bani. Tata avea și una, și alta, spre deosebire de mine, așa că am elaborat o strategie care urma să-l sensibilizeze treptat, pentru ca în toamnă, când aveam să-l rog să-mi cumpere blugi, să i se pună un nod în gât dacă i-ar fi trecut prin cap să se opună izbăvitoarei mele achiziții. Am început să-i cer sfaturi, să-l consult în chestiuni și principii de viață, să mă asigur că, de câte ori vine acasă, mă găsește citind o carte dintre cele recomandate de el, strategie care n-avea cum să nu-i înmoaie inima, credeam. În momentul în care i-am murmurat, cu voce stinsă, că de Sântămăria Mică mi-aș dori o pereche de blugi, mi-a spus, îmbrățișându-mă, că el ar face orice pentru fata lui deșteaptă, frumoasă și studiosă și m-a asigurat că negreșit îmi voi primi, ca în fiecare an, cadoul de dinaintea începerii școlii.

Tata a fost toată viața un om de cuvânt, așa că de Sântămărie mi-a dăruit o pianină Blüthner cu placă de bronz, ca să nu mai exersiez în orb pentru orele de pian la care mă înscriesese din proprie inițiativă, pentru a-mi desăvârși educația.

Pianina aceea a rămas pentru mine până în ziua de azi o uci-gașă de visuri. Nu puteam să mă duc la liceu cu ea în brațe și știam sigur că nu l-aș fi impresionat pe arătosul din anul patru cântându-i *Marșul măgarilor*, singura partitură pe care am interpretat-o magistral vreodată.

Blugi mi-am cumpărat singură, din banii mei, peste ani de zile, pentru că tata a fost mereu de părere că moda e capabilă să mă smin-tească, deturnându-mă de la ceea ce era cu adevărat important în viață: educația.

Însă toată strădania tatei de a mă convinge că nu hainele vor face din mine OM, ci cărțile, nu m-au putut determina să renunț. Îmi doream să am în realitate hainele pe care le plăsmuiam în imaginația mea, nemulțumită de faptul că eram alcătuită fizic astfel încât nu puteam să merg la magazin, ca tot omul, să-mi cumpăr hainele

care-mi plăceau și să mă plimb apoi, țațoșă, prin urbe. Ce mi se potrivea în partea de sus a corpului nu reușea să-mi cuprindă partea de jos. Și cum niciodată în viață n-am putut suporta ca hainele să-mi sugrume făptura, când alegeam ceva care să mă cuprindă întreagă, arătam, de la talie în sus, precum un jucător amator de hochei.

Tot de la tata învățasem că nu rezolvi nimic dacă-ți plângi de milă, așa că m-am înfățișat la Casa de Modă din oraș hotărâtă să-mi iau soarta eleganței în mâini. O doamnă îmbrăcată într-un sacou impecabil m-a întâmpinat zâmbind și m-a întrebat ce doresc să mi se confecționeze și pentru ce eveniment. I-am spus că nu vreau să-mi facă nicio haină, că am venit la ei să mă învețe cum să mi le fac singură. M-a privit adăugând și un strop de compătimire zâmbetului ei cald și mi-a spus că la ei nu se predau cursuri de croitorie, dar îmi confecționează cu drag orice-mi doresc. Am fost silită să inventez pe loc nevoia unui palton de stofă. Doamna foarte zâmbitoare a chemat un domn moderat de zâmbitor pentru a-mi lua măsurile. Când a dat să se apropie cu centimetrul de mine, i-am spus și domniei sale că nu de palton am nevoie de fapt, ci de cineva care să mă învețe cum să mi-l fac singură. După multe argumente pertinente și multe rugăminți fierbinți, a acceptat. Doi ani m-a învățat domnul Zudor, în privat, despre știința din spatele hainelor: despre proporții, forme, stiluri, culori, tehnici. Lecții teoretice, teme pentru acasă și zeci de lucrări practice. Până azi pot să confecționez orice obiect vestimentar, de la rochie la palton, de la pantaloni la sacou și jumătatea mea de garaj e ocupată, și acum, cu mașini profesionale, specializate în diferite operații, cu care în zilele noastre confecționez îndeobște ținute pentru Alma, nepoata mea de 7 ani, sau pentru jucăriile ei de pluș.

* * *

A urmat decenii extravaganțelor mele vestimentare. Orice idee aveam se putea materializa în câteva ore. Rezultatul acelei perioade

a fost că am învățat exact cât valorează o haină. Și n-a mai putut nimeni, vreodată, să mă convingă să dau pe haine mai mulți bani decât meritau ele în realitate, oricât de bine ar fi arătat.

Singurele sume importante de bani pe care le mai investeam erau în încălțăminte. Și știe toată lumea că dacă vrei să porți în picioare ceva mai acătării trebuie să nu fii zgârcit când alegi cu ce te încalți. Numai că eu am găsit și aici o metodă eficientă de economisire a bugetului, cumpărându-mi *iarna car și vara sanie*, cu costuri mult mai mici decât în sezon. Așa se face că în toamna lui 2010 mi-am cumpărat niște sandale mov electric extraordinare, cu o reducere fabuloasă, de 60%, și așteptam evenimentul potrivit să le port. N-am așteptat mult pentru că am fost invitați la ceea ce se anunța a fi nunta anului în urbea noastră. Participanții fuseseră aleși pe sprânceană și pe cifra de afaceri din ultimii 5 ani, eu fiind aleasă după primul criteriu, având noroc de niște sprâncene acceptabile, moștenite genetic.

Cum mă învărteam și atunci într-un cerc social destul de restrâns, pe măsură ce se apropia evenimentul, cu orice altă invitată la nuntă mă întâlneam discuția ajungea rapid la ținuta pe care o vom purta. Când glăsuiam senină că nu mi-am cumpărat încă rochie, se uitau la mine cu nedisimulată milă și-mi relatau încântate cum și-au cumpărat ele outfit-uri strălucitoare, cum și-au făcut programări pentru manichiură exclusivistă și cum vor veni la ele, la domeniu, cei mai buni hairstiliști ai momentului, să le construiască sofisticate edificii de bucle. Mă apucau amețelile și colica biliară auzindu-le!

Mi-am dat seama că devenise imperios necesar să-mi schimb strategia, și, de acum încolo, când mai eram întrebată despre ținută, răspundeam, scurt și enigmatic, că urmeză să plec în Italia. Lăsam a se înțelege că sunt chitită să ajung direct în inima modei europene, să-mi găsesc acolo o rochie care să-mi satisfacă exigențele.

Cu vreo zece zile înainte de eveniment a început să mă preocupe și pe mine ce voi îmbrăca la nuntă. Și mi-am amintit de sandalele mov. Am luat una în geantă și-am plecat să-mi cumpăr rochia în concordantă cu movul lor. În tot orașul n-am găsit nimic demn de mine

și de bugetul pe care eram dispusă să-l investesc. Ultima soluție era să găsec un material adecvat și asortat, din care să-mi fac singură rochia. La magazinul de profil am găsit tafta de mătase, exact de nuanța sandalelor mele. Nu aveau patru metri, cum mi-ar fi trebuit mie, ci două cupoane de circa doi metri, ceea ce complica execuția modelului, dar simplifica mult prețul, așa că am cumpărat materialul.

Am început să proiectez modelul rochiei plecând de la premisa că meniul petrecerii va fi negreșit exotic și excepțional, deci s-ar putea să nu rezist să mănânc doar măslinile de la aperitiv și cireasa de pe tortul miresei, ceea ce impunea un model de rochie care să mă ferească să arăt la sfârșitul nunții ca invenția lui Ferdinand von Zeppelin. Așadar, rochie stil empire, am decis.

Din cupoanele de tafta am decupat două pătrate cu latura de un metru. Le-am suprapus perfect și le-am împăturit de două ori, paralel cu laturile. Știind că am nevoie de o circumferința de 80 cm a tăieturii empire, am calculat raza cercului de decupat după ecuația $80 = 2\pi R$, unde $R = 80/2\pi = 12,73$ cm. Am fixat centimetrul în colțul din centrul pătratelor și am început să rotesc capătul liber, marcând din loc în loc semne cu creta, la 12 cm distanță. (Cei 0,73 cm diferență reprezintă rezerva pentru cusut.) Am unit punctele și am tăiat. Am despăturit pătratele și le-am decalat, rotindu-l pe cel de deasupra cu 90 de grade, apoi le-am cusut împreună, pe linia cercului.

Din restul de material am făcut trapezul isoscel al părții superioare a rochiei, cu pense și alte detalii necesare și i-am adăugat două bretele filiforme pe latura mare. Am unit baza mică a trapezului cu perimetrul cercului, am finisat ireproșabil rochia și eram gata de petrecere cu 5 zile în avans.

Marti am trecut pe la firma de contabilitate să descarc desaga cu hârtii lunare, cum era obiceiul pe-atunci. Toată suflarea vorbea despre nunta ce va să vie, căci mirele era fiul frumos, deștept și bogat al șefului. N-am scăpat, evident, de întrebări lămuritoare privind excursia mea în Italia și rochia de nuntă. Am răspuns evaziv la toate întrebările, divulgând doar culoarea: mov electric. La întrebarea cât

Arcadia Solum

m-a costat ținuta de nuntă (pe care toată lumea presupunea deja că mi-am cumpărat-o de la Milano) am închis ochii calculând rapid: 250 lei taftaua + 30 lei crema autobronzantă pentru efecte speciale + curentul electric consumat de mașinării și de fierul de călcat = 300 de lei, rotunjit. Am ridicat trei degete, fără să adaug vreun cuvânt.

Până seara, mi s-a înroșit telefonul de mesaje prin care mi se cereau detalii despre ținuta mov, de 3000 de euro, adusă de la Milano.

EDITURA PARALELA 45

MARIUS CHIVU

EDITURA PARALELA 45

— Garderoba —

După cutremur

Durbar Square e la pământ... Temple vechi de secole prăbușite în câteva secunde, quicker than a prayer, spune cu tristețe fata cu buză de iepure. Emily și cu mine ne-am pus literally pe plâns când am văzut ce nu mai era.

Scrie aici că două sute de trupuri au fost scoase de sub turnul din Dharahara, rezumă tânărul articolul din *The Kathmandu Post* pe care-l ține împăturit pentru a-l citi mai ușor la lumina frontalei. Dar Pashupatinah, Tempul Zeiței, Boudhanath, toate sunt OK... Epicentrul a fost la 80 km de aici... 7,8 grade... Peste opt mii de morți, continuă el să spicuiască din ziar.

Stupa boabelor de rouă, zice și Emily. Așa i se spune templului Boudhanath, dar intervenția ei pare să treacă neobservată.

Și Palatul Regal e OK, continuă Gabriel și lasă ziarul pe masă. Știi că acum niște ani prințul moștenitor și-a ucis tatăl și mama, adică pe rege și pe regină, apoi a mai ucis câțiva frați și alte câteva rude, după care s-a sinucis?

Fuck! Shakespeare much? exclamă Tracy. De ce-a făcut asta?

Cred că avea legătură cu încercarea maoiștilor de a prelua puterea, răspunde Gabriel. Cu schimbarea constituției, a formei de guvernământ, this kind of things...

La o masă vecină se aude deodată muzică tradițională la un telefon mobil, dar după câteva acorduri se oprește.

At the end of the seventies, un cutremur puțin mai mic decât ăsta a distrus Bucureștiul, intervine Alexandru, care între timp preluase ziarul și îl analiza. Vorbeam cu Gabriel că poate voluntariatul ăsta ne pregătește pentru ce ne așteaptă acasă. La noi cutremurul e o obsesie națională.

Pe noi ne termină uraganele, spune Emily.

Oare de ce nu dau nume și cutremurelor? întrebă Gabriel, rîdîndu-și ochii din ziar, dar întrebarea rămîne în aer.

Terasa la care s-au întîlnit cei doi tineri și cele două fete, aflați la o masă de lemn în jurul unor căni cu ceai, este luminată doar de candelă, așezate inclusiv pe alei, și de luminile reci ale lanternelor celorlalți voluntari veniți să mănânce dal bhat, să bea ceaiuri și să-și împărtășească poveștile zilei. Se discută într-o liniște tulburată uneori de zgomotul ricșelor și a motoretelor din stradă care mătură terasa cu luminile lor. Într-un colț al terasei, împodobit cu steaguri tibetane de rugăciune, o fată cu brațele pline de rozarii din semințe de rudraksha desenează hena, la lumina frontalei, pe mâinile voluntarelor. Cu toții sunt îmbrăcați în echipamente montane și la fiecare masă se vorbește în engleză, dar fizionomia lor arată că provin din toate colțurile lumii. Lângă zidul care străjuiește terasa sunt aliniate zeci de rucsacuri colorate și în spatele grădinii a fost ridicat un mic cort cu însemnele Crucii Roșii.

Dacă nu venea Tracy cu ideea, eram acum în vreun zhong din Bhutan trimițând thoughts and prayers celor de aici. E bine că am venit, mai spune Emily.

Imediat ce am auzit de cutremur le-am scris fetelor de la Three Sisters să vadă dacă sunt OK și ele ne-au chemat să dăm o mână de ajutor, continuă Tracy. Le-am cunoscut când am urcat spre trecătoare acum câțiva ani. Eram un grup mai mare atunci, iar ele au fost șerpașele noastre. All girl trekking. A fost super cool! Militează pentru integrarea femeilor nepaleze pe piața de muncă, mai spune Tracy sorbind din ceai.

Noi o să stăm doar câteva zile, începe Gabriel. Ne-au spus că la Bhaktapur ar mai avea nevoie de oameni să curețe locul, ne-am înscris azi pe o listă și am completat formularele alea, începem mâine. După care urcăm spre Annapurna dinspre Pokhara. Alexandru s-a interesat și rutele sunt deschise, continuă Gabriel. Iar la Pokhara abia dacă s-a simțit cutremurul. Only Everest is closed. Risc de avalanșe.

E prima dată în patruzeci și unu de ani când nimeni nu urcă spre Everest, adaugă și Alexandru cu ziarul încă în mână.

Time to rest, Everest! spune Emily și cei patru zâmbesc.

Look! spune Tracy.

Cu toții privesc peretele unde o făclie arde prinsă într-un suport pentru ghivece de flori. Atrase de lumina flăcării, în jurul făcliei s-au adunat pe perete mai multe șopârle formând o mandală diformă. Sub făclie, un bărbat citește o carte având în fața lui un cuțit khukuri înfipt în masa de lemn. Lumina mișcătoare a flăcării dansează pe mânerul de os cu intarsii metalice al cuțitului.

Looks like a painting, remarcă Alexandru, iar Emily se întoarce și îi zâmbește.

Maybe you heard this before, dar semenii cu cântăreața aia australiană, Natalia Imbruglia, îi spune Alexandru întorcându-i zâmbetul.

Nu cred c-o știi, îi răspunde Emily.

Am lăsat telefoanele la hostel să se încarce, dar îți trimit un videoclip, spune Alexandru.

Și, îi întrerupe Tracy, aveți munți în România?

Niște dealuri în comparație cu Himalaya, râde Gabriel. Dar v-ar plăcea Delta Dunării.

„Free Tibet!“ urlă cineva în depărtare și cei din jur scot sunete de aprobare. Se aud chiar câteva aplauze.

You know, back in the fifties, începe Alexandru, noi românii am tot așteptat să vină americanii să ne scape de comunism. Mai ales bunicul meu, căruia comuniștii i-au confiscat pământul, animalele, calul...

Doar că noi ne ducem doar acolo unde nu suntem așteptați, intervine Tracy.

Și bunicul meu avea cai, spune Emily. Dar a vândut ferma și s-a mutat lângă noi, în nord.

În Delta Dunării încă mai există cai sălbatici, adaugă Gabriel.

Maybe we should go there someday, spune Emily privind spre prietena ei.

Sunt atâtea locuri unde ar trebui să mergem, spune Tracy.

O vreme nimeni nu mai zice nimic și de undeva de departe răzbate cântecul unei pășări.

Well, eu ar trebui să merg la hostel, spune Gabriel după ce-și consultă ceasul de mână. Am nevoie de internet să rezolv ceva, dar tu poți rămâne, îi spune lui Alexandru. Las ușa descuiată. Girls, see you tomorrow.

Cei trei mai rămân la terasă o vreme, timp în care fetele îi povestesc lui Alexandru cum, în urmă cu câțiva ani, le-a fost rău de înălțime și au avut nevoie de măgari pentru a străbate o trecătoare aflată la peste cinci mii de metri altitudine. După care îl sfătuiesc să le caute pe șerpașele de la Three Sisters pentru ascensiunea din Annapurna și să le spună că vin din partea lor. Iar la întoarcerea în Pokhara să caute Disco Nepal. „We had great fun there!“, îi spun ele.

Terasa între timp s-a golit și cei trei se ridică să plece și ei, când Tracy spune:

Hotelul nostru e foarte aproape, aici în Thamel. Hai la noi pentru un joint.

Actually, it's not that late, spune și Emily aprinzând lumina ceasului de la încheietură.

Între timp s-a întunecat, iar lanternele frontale iluminează șoarecii care străbat în viteză străduțele de la o grămadă de gunoi la alta. Pe lângă ei trece un biciclist apărut din întuneric fără nici un fel de lumină. Unele străduțe sunt neasfaltate, altele sunt parțial blocate din cauza mașinilor utilitare. În depărtare se văd grupuri restrânse de oameni adunați în fața unor prăvălii în jurul unor surse de lumină. Fetele îl conduc pe Alexandru printre balegi de vacă spre ceea ce pare o scurtătură printre două ziduri, care dă într-o grădină cu vegetație bogată. Un elicopter utilitar trece la înălțime joasă cu un zgomot asurzitor.

Hotelul e o clădire mai degrabă lungă, decât înaltă. Are doar două etaje la ferestrele cărora, din loc în loc, se zăresc lumini slabe. Micile clădiri din jur sunt cufundate în întuneric, dar undeva în apropiere se aud zgomotele unor motorete.

La recepție, un bărbat, îmbrăcat într-o cămașă de in și purtând o pălăriuță dhaka topi, dar care nu pare hindus, scrie într-un registru la lumina rece a unei lămpi cu baterii. Pe una dintre cele două canapele din hol, sub frunzele unei plante tropicale ce coboară dintr-un ghiveci atârnat de tavan, cineva doarme acoperit cu o cuvertură din petice colorate. Lângă canapea se vede o pereche de sandale hărtănite.

Namaste, spun fetele către recepționarul care îi salută cu o mișcare a capului.

Casa scărilor e deschisă, protejată de grilaje masive, dar coridoarele care duc înăuntrul hotelului sunt la fel de întunecate. Cântecul păsărilor de noapte e amplificat în ecoul coridoarelor în timp ce ei urcă scările la lumina frontalelor. La ultimul etaj traversează o mică terasă, după care pătrund într-un coridor lung cu uși pe ambele părți. La un moment dat fetele se opresc pe partea stângă a culoarului și descuie ușa după câteva încercări nereușite de a băga cheia în orificiul broaștei.

Camera are un singur pat, tras la perete, o măsuță, pe care se află o candelă și o carte, și două șezlonguri acoperite cu haine și diverse alte lucruri. Alexandru pășește cu grijă pe lângă cele două rucsacuri mari, care zac pe jos pe jumătate desfăcute, și se oprește pe balcon privind adânc în noapte, printre gratiile metalice, atât cât îi permite lumina frontalei. Emily aprinde candela de pe măsuță și intră în baie. Tracy dă hainele la o parte de pe șezlonguri, iar Alexandru le mută pe balcon.

În curând Tracy rulează primul joint la lumina slabă a candelăi. Au stins cu toții frontalele și acum ascultă zgomotele rare ale nopții. Undeva în depărtare se aud niște strigăte.

Just so you know, baia e inundată, spune Emily, făcându-și loc pe lângă Alexandru, așezat în dreptul ușii balconului pe unul dintre rucsacuri. Să nu te sperii, dacă simți apa sub picioare.

De când mergeți pe apă? zâmbește Alexandru.

De ieri, zice Emily. Era mai multă, dar s-a scurs.

Tracy tocmai își trece limba peste joint. Îi face semn să aducă bricheta de lângă candelă, iar Alexandru apucă să citească titlul cărții de pe măsuță, *Black Swan*, și numele arab al autorului.

Used to be better, spune Tracy după ce Alexandru îi aprinde jointul și ea trage adânc în piept. În București fumezi?

Ocazional. Nu e încă legal. La noi iarba vine din Turcia sau din Maroc, zice Alexandru înainte să tragă primul fum și să înceapă să tușească. Sau din Maroc via Turcia, adaugă după ce-și revine. Boom Shiva! exclamă el zâmbind.

Boom Shiva! spun fetele.

Without this shit, n-aș putea, zice Emily când îi vine rândul. E ca sfârșitul lumii, right? mai spune ea înainte să se audă, foarte aproape în noapte, strigătul unei păsări.

Dacă ne vede cineva de afară, cum stăm noi acum în balconul ăsta cu gratii, părem niște birds in a cage, zice Alexandru privind pe rând spre fetele care între timp s-au așezat comode în șezlonguri.

Well, aren't we!? zice Tracy și îi întinde jointul.

Am văzut într-un documentar despre Himalaya, începe Alexandru, un... don't know the word, un baby goat cărat în gheare de un vultur auriu. Pasărea nu era cu mult mai mare, dar nu părea că face eforturi să-l care prin aer, mai spune el înainte să tragă un fum și să tușească din nou. So much force, so much grace! conchide el pasând jointul.

Dacă ar fi să muriți vânați de un animal sălbatic, ce animal ați alege? întreabă Tracy.

Anything but sharks, răspunde Emily.

Something poisonous, răspunde Alexandru. N-aș vrea să fiu sfârtecat de viu.

Neither would I, zice Tracy. Aș alege ceva care să-mi dea halucinații înainte.

A frog? râde Alexandru singur.

Venom hurts like fuck, zice Emily. Și câteodată durează. You don't want that.

O vreme nu mai spune nimeni nimic, iar după ce termină jointul, Tracy îi cere lui Alexandru să scoată o Fanta din pungă rezemată de celălalt rucsac.

N-avem pahare, bem așa, zice Tracy înainte să ducă sticla de un litru la gură.

Când eram mică, începe Tracy, după ce îi întinde sticla lui Alexandru, la grădiniță trebuia să punem în scenă *Little Red Riding Hood* pentru serbarea de Thanksgiving.

No way! exclamă Alexandru. Și noi am pus în scenă asta. Eu eram vânătorul, râde el. Aveam o pălărie verde with a pheasant feather...

Well, isn't that funny!? exclamă Tracy. But wait. După ce s-au distribuit rolurile principale, noi, ceilalți copii, trebuia să jucăm decorul: copacii, tufișurile, insectele, păsările și animalele din pădure. Because of my cleft lip, mi-au dat un costum de iepure și un morcov mare, a real one. Trebuia să fac niște mișcări în patru labe, să mă opresc lângă un tufiș și să ronțai morcovul. Când vânătorul, și arată spre Alexandru care continuă să zâmbească larg, împușca lupul, eu trebuia să fug speriată de pe scenă și să mă opresc la jumătatea treptelor care coborau în sală...

„The fear has to be real“, îmi amintesc că mi-a zis atunci regi-zoarea, mai spune Tracy după o pauză și se apucă să mărunțească un mugur în grinder. Oamenii din sală au râs când eu am fugit de pe scenă. I didn't get it back then.

Ai fi preferat să fii Scufița? o întreabă Emily zâmbind.

Nope, dar mi-am dat seama că literally n-aveam nici un rol în sceneta aia. Și eu, iepurele, eram tot un spectator: priveam din tufiș cum se desfășura povestea, spune Tracy în timp ce presară cu degetele iarba de-a lungul foiței. Am mai avut de câteva ori acea senzație, că sunt spectroatoarea unor lucruri importante, care se întâmplă în fața mea, dar fără mine. I guess that's why I wanted to come here, zice Tracy și întinde jointul neterminat spre Alexandru. To help.

Alexandru se întoarce într-o parte, ca să vadă mai bine în lumina candelii, și își trece limba peste foiță, după care spune:

Știi ce alt animal mai mănâncă morcovi? dar nu așteaptă răspunsul. Caii.

Cum îl chema pe calul bunicului tău? întreabă Emily.

Suru, care înseamnă grey.

Greyt! zâmbește ea. We should all share something deep about ourselves, mai zice Emily. Ceva ce ni s-a întâmplat and stuck with us, spune ea și ia jointul din mâna lui Tracy, care tocmai se pregătea să-l aprindă.

Alexandru îndreaptă bricheta spre ea și, după ce trage primul fum și îi întinde lui jointul, Emily continuă:

Acum câțiva ani mama a descoperit că are cancer la sân. Urma să-și piardă ambii sâni. Dar înainte să facă asta a organizat un small garden party cu aperitive și ginuri și martini... Au venit cele două surori ale ei, my mother was the oldest, și două verișoare. Bărbații n-au fost invitați.

Fun! zice Tracy.

Just wait, spune Emily. La început erau triste, au vorbit mult, dar apoi au început să bea și să râdă și cuiva i-a venit ideea să ne dezbrăcăm și să sărim goale în piscină. Which, of course, we did! La început le-am lăsat pe ele. Îmi amintesc imaginea cu mama mea și cu surorile ei râzând bete, le vedeam sânii mari plutind sub apă ca niște bebeluși încă atașați de mamele lor... Apoi am sărit și noi, fetele. Aș fi vrut atunci să ne facă cineva o poză. To keep all those boobies together forever! mai zice Emily luând jointul de la Alexandru.

And your mother, how is she now? întrebă el.

My mom is fine. Just no more boobs, iar după o pauză a continuat. Dar surorile ei au murit amândouă într-un accident de mașină anul trecut.

Fuck! zice Tracy. What the fuck, Emily?!

O vreme Alexandru nu spune nimic, dar când Emily îi întinde jointul zice încet:

I am so sorry, Emily!

Well, yeah! spune ea. Acum e rândul tău.

Eu am crescut fără tată, dar unchiul meu, fratele mamei, a fost ca un tată pentru mine. Still listen to his vinyl collection. Multe trupe

rock americane, of course: Creedence, Doors, Hendrix, Eagles..., continuă Alexandru și fetele zâmbesc.

Tata a cântat într-o trupă de rock, zice Tracy. Cântau într-un bar, sâmbăta seara. The Bad Brothers se numeau.

Cool name, zice Emily.

Tata cânta la chitară, iar la tobe era fratele lui. They were pretty bad, zice Tracy și izbucnesc cu toții în râs.

Anyways, își reia Alexandru povestea, uneori, când călătoresc departe, port șosetele unchiului meu. A murit și el între timp. Cancer.

For fuck's sake, what's the matter with you two! zice Tracy. Ne-ar fi prins bine niște muzică. Sau niște votcă. Sau niște biscuiți...

Mai sunt la mine în rucsacul mare, zice Emily arătând cu mâna.

Alexandru caută într-un buzunar lateral și scoate de acolo un pachet de biscuiți cu unt. Desface pachetul și cei trei își împart biscuiții.

Ăștia sunt ciorapii? întrebă Emily, arătând spre ghetele lui Alexandru.

Una din perechi, zice el și ridică puțin cracul pantalonilor.

Burberry. Tata avea unii asemănători, zice Tracy.

Burberry, my ass! Communism counterfeit at its best, și zâmbeste, după care continuă. Ciorapii ăștia au aproape vârsta noastră. Au chiar găuri. Unchiul meu m-a învățat să nu port niciodată ciorapi cu găuri. Sau chiloți albi, mai adaugă el.

Ce culoare au chiloții tăi? îl întrebă Tracy.

Golden, of course, râde Alexandru.

The fuck! exclamă Tracy. These biscuits got stuck on my teeth, rostește ea cu greutate, după care își vâra un deget sub buză și scoate de la gingii un terci de biscuiți.

How are you supposed to eat this? zice și Emily, făcând grimase în timp ce încearcă să-și curețe gingiile cu limba.

You just can't, zice și Alexandru, scoțând un terci și mai mare.

Izbucnesc în râs toți trei și continuă să râdă tot mai tare în timp ce-și scot biscuiții mestecați și depuși pe gingii și îi bagă la loc în gură.

Jesus, dar câți biscuiți am mâncat? zice Tracy care abia mai poate vorbi din cauza râsului.

Cred că ăștia sunt de ieri, zice Emily arătându-le terciul enorm din vârful degetului.

Tracy a scăpat din gură un terci și acum râde cu mâna la ochi. Alexandru s-a înecat și acum tușește, iar Emily repetă „yesterday biscuits“ și cu toții continuă să râdă necontrolat cu lacrimi în ochi.

După ce se calmează, termină de băut sticla de Fanta, iar Alexandru mai aduce una. În timp ce-și curăță dinții, băiatul apucă ostentativ pachetul cu ultimii biscuiți rămași și îl așază departe, pe măsuta din mijlocul camerei, lângă candelă. Încep din nou să râdă, dar mai potolit.

I really like you, guys, zice Emily, abținându-se să nu râdă.

I feel good, somehow heavy, but good, zice și Tracy.

Vreau să mă întind puțin, mai spune Emily, dar nu se mișcă din șezlong.

Look, zice Alexandru și întinde brațul arătând cu degetul printre gratiile balconului.

Undeva departe se ridică pe cerul întunecat un lampion aprins. Cei trei îl urmăresc în tăcere până când flăcăruia se stinge ori dispare într-un nor. Atunci candela din cameră pâlpâie și lumina se clătină ușor pe pereții pe care se află înrămată o mandală pictată pe o pânză colorată.

Not enough to get us up in the sky, zice Alexandru și Tracy zâmbeste cu capul rezemat de grilaj.

Aș fuma niște vulturi aurii, zice Emily cu ochii închiși. What about that? To fly like a gold horse in the sky...

You're so wasted, râde Tracy.

Now she's out of the cage, zice Alexandru, care se întinde și atinge gratiile cu mâna. Pare că vibrează, zice el ca pentru sine în română.

Dar după câteva clipe zice tare în engleză:

Earthquake!

Emily se ridică din șezlong și rămîne în picioare făcînd eforturi să nu se clatine, Tracy se ridică și ea și se agață de gratii cu o mîna și pentru cîteva clipe lungi rămîn cu toții nemișcați și încordați, ascultînd cu atenție. Dar nu se aud decît cîteva păsări trecînd în zbor pe deasupra hotelului.

Alarmă falsă, zice Alexandru într-un tîrziu. Am crezut că e... dar nu găsește cuvîntul în engleză.

Response tremor, zice Tracy.

Nu e cutremur? întrebă Emily încă speriată.

Nu, zice Tracy. Doar ne-am speriat. Fuck! Cred că am făcut puțin pe mine, rîde ea și se lasă în șezlong masîndu-și degetele cu care apucase gratiile.

Îmi pare rău, zice Alexandru. I lost it for a moment.

Un timp nu zice nimeni nimic, apoi Alexandru spune:

Oare au mutat zeița din Templu? Nu cred că o mai țin închisă acolo, acum. Poor little girl!

Mai sînt atîtea temple în care s-o închidă, spune Tracy cu capul lipit de grilaj.

Well, I really need to lie down, zice Emily, iar de data asta se ridică, se strecoară pe lângă Alexandru, trecîndu-i mîna prin păr, intră în cameră și se prăbușește pe pat.

Poate ar trebui să plec. Poate că Gabriel își face griji...

Don't leave us yet, zice Tracy cu capul rezemat de gratii. It's late anyway, mai spune ea, după care își reia poziția în șezlong.

It is late, zice Alexandru după ce-și consultă ceasul de la mîna.

Tracy se află acum în penumbra creată de corpul lui Alexandru interpus între ea și candela de pe mîsuță. O vreme se privesc fără să-și spună nimic, apoi Alexandru se întinde spre ea și îi ia cu degetul un rest de biscuit rămas la colțul gurii. Ea îi prinde încheietura și îi linge degetul, după care îl plimbă prin gura ei, pe la gingii, ca și cum s-ar curăța folosindu-se de degetul lui. Când Tracy dă drumul mîinii, Alexandru își trece degetul peste buza ei de sus.

You could have played the White Rabbit, zice el.

Eat me! zice Tracy, îi ia mâna din nou și o duce peste sânii ei acoperiți doar de cămașuță. Probabil crezi că toate americancele sunt easy.

I would't know, zice el, se apleacă și îi mușcă ușor sfârcul prin cămașă.

Tracy se ridică ușor din șezlong, îi trece mâna prin păr și intră în cameră. Scoate din buzunar un obiect mărunț cu led și îl aprinde, după care suflă în candelă. Lumina palidă a ledului abia dă contur obiectelor din jur. Alexandru se apropie și o sărută în timp ce amândoi încep să se dezbrace în mijlocul camerei. Se întind goi în patul în care Emily se află întoarsă cu fața la perete. Continuă să se sărute până când simt în salteaua patului mișcările lui Emily care începe să se dezbrace împingându-și hainele cu picioarele jos din pat. Alexandru se întoarce către ea și o sărută în timp ce Tracy caută în borseta de lângă pat. Când Alexandru se întoarce, în mâna lui Tracy atârână un șirag de prezervative.

Pick the lucky one, șoptește fata.

Își pune prezervativul și Tracy îl trage în ea, apoi după câteva mișcări băiatul se retrage, Emily îl primește la rândul ei între coapse, sprijinită cu un picior în perete, iar acest schimb de pătrunderi se petrece întocmai de câteva ori, ghidat de atingerile fetelor, care îl primesc de la una la cealaltă, cu zgomote mici de plăcere. Alexandru încearcă să împartă măsuri egale, iar când întârzie mai mult în brațele lui Emily, simte pe spate mâna lui Tracy care îl anunță că e rândul ei.

Alexandru tocmai sugă lobul urechii lui Emily când simte în colțul gurii o lacrimă rece prelinșă de pe tâmpla fetei. Urmează cu limba urma lacrimii lăsată pe piele, apoi coboară cu gura spre sânii ei și rămâne acolo, mișcându-se ușor între coapsele fetei, până când simte din nou palma lui Tracy pe omoplat. Imediat ce băiatul se desprinde din ea, Emily se întoarce cu fața la perete și se ghemuiește.

După câteva mișcări ample, Alexandru se apleacă la urechea lui Tracy și îi șoptește:

Your friend is crying.

Well, more carrot for me, zice Tracy. It's just the two of us now, și nu durează mult pînă când corpul lui Tracy se încordează, Alexandru încetinește mișcarea și îi acoperă gura cu gura lui, înăbușindu-i geamătul.

Do you wanna switch holes? zice Tracy după ce se mai liniștește.

Alexandru a rămas nemișcat înăuntrul ei, dar acum Tracy se întoarce cu spatele, se ridică în genunchi și își deschide fesele cu palmele.

Alexandru încearcă, dar picioarele lui continuă să atingă prin întuneric picioarele lui Emily și în curând își pierde erecția. Atunci Tracy se întoarce cu fața spre el și își pune gura în locul prezervativului. Când simte că-și dă drumul, Alexandru dă să se retragă, dar ea îl cuprinde cu palmele peste fese și îl ține cu forța pînă când băiatul se încordează, își desprinde o mână din părul ei și-și acoperă propria gura respirând greu în căușul palmei.

Se întind amândoi epuizați pe pat, Alexandru încercând să nu atingă cu spatele lui spatele lui Emily, în timp ce Tracy plescăie din limbă.

I guess your grandfather would be proud of you, râde ea ușor. The Americans were coming, after all.

A little earthquake?

A little one, zice Tracy. Namaste.

Boom Shiva! îi răspunde Alexandru în întuneric.

Apoi fata se ridică, aprinde candela și intră cu ea în baie. Pe sub ușă răzbate o dungă de lumină mai puternică decât ledul rămas aprins pe măsută. Se aud pașii ei prin apă.

Alexandru se întoarce spre Emily și îi ascultă atent respirația. Își pune mâna pe coapsa ei, dar ea nu reacționează. O plimbă peste corp pînă la sâni, pe care începe să-i mângâie în întuneric, după care se apleacă la urechea ei și îi șoptește:

Himalaya's dew.

Alexandru aude prin întuneric clipocitul gurii ei care se desface într-un zâmbet și începe să-i fredoneze încet la ureche:

„How I wish, how I wish you were here/ We're just two lost souls/ Swimming in a fish bowl/ Year after...”

Emily se întoarce și îl sărută până când se aude zgomotul toaletei, apoi mersul lui Tracy prin apă. Când ușa băii se deschide, Emily e deja întoarsă cu fața la perete.

Would you join me for the joint after? îl întreabă Tracy goală din mijlocul camerei.

Chiar ar trebui să plec, zice el. Mâine e o zi grea pentru toți.

Sure thing, zice Tracy.

Alexandru se duce la baie, unde fata lăsase candela aprinsă, și pășește cu picioarele goale prin apa adâncă de un deget.

Când se întoarce în cameră, o găsește pe Tracy fumând pe șezlongul de pe balcon cu privirea pierdută. Alexandru se îmbracă pe întuneric, iese pe balcon și se așază unde mai devreme stătuse Emily.

You know, începe el, morcovii erau la început mov sau galben, dar apoi au fost cultivați selectiv ca să iasă portocalii în onoarea casei regale olandeze, The House of Orange.

Selectively bred, repetă Tracy vorbele lui și zâmbeste, continuând să privească în noapte.

Well, good night. Ne vedem mâine la corturi, mai zice Alexandru, după care se ridică, îi sărută umărul și iese din cameră, aruncând o ultimă privire în colțul întunecat unde silueta lui Emily abia se ghicește întinsă pe pat.

Afară din cameră își aprinde frontala și privește fasciculul de lumină care străbate coridorul luminând slab gratiile din capătul scărilor. Ajuns la parter constată că ușa hotelului e încuiată cu lacătul. La recepție nu se mai află nimeni, doar pe canapea, învelit în cuvertura de petice colorate, continuă să doarmă cineva, sforăind ușor. Luminează cu frontala lanțul cu care e legată ușa, apoi citește cu atenție anunțurile din spatele tejghelei receptionerului: „No Electricity Today“ scrie pe o coală de hârtie. „Closed Doors 00.00-05.00“ scrie pe alta. Într-o parte se află un tabel cu alfabetul devanagari, iar lângă

el stă agățată o pânză colorată, pe care versurile în hindusă ale cântecului „Reshan Firiri“ par scrise de mână.

Pe teighea se află o cutie de carton plină cu seturi de baterii AAA, iar lângă, în fața unui suport metalic cu hărțile mai multor regiuni ale țării, se ridică o stivă de bacsuri cu apă la 0,5 litri. Alexandru scoate o sticlă din învelișul de plastic și o golește dintr-o suflare. După ce-și consultă ceasul, se duce la canapeaua liberă, își dă jos ghetele și se întinde pe spate. Ochii îi cad pe un poster cu jungla din Chitwan lipit de perete și pe care scrie „Nepal – Once is not enough!“. Înainte să stingă frontala observă însă că una dintre șosete are altă culoare. Se gîndește puțin, după care se încalță și o ia pe scări în sus.

Când ajunge la etajul doi, face câțiva pași pe coridor, dar se oprește și începe să studieze atent ușile. Mai face câțiva pași, după care se întoarce în capătul coridorului și de acolo reface drumul mergând cu spatele, în timp ce privește cu atenție, în lumina tot mai slabă a frontalei, felul în care e luminat grilajul din capătul scărilor. La un moment dat se oprește și bate încet în ușa din dreapta lui.

Tocmai se pregătește să bată a doua oară, când aude pași dincolo de ușă. Deschide Tracy, care între timp își pusese cămășuța pe ea:

I knew you'd come for more, zâmbește ea.

Alexandru dă să spună ceva, dar peste umărul lui Tracy o vede pe Emily în lumina slabă a candeliei, privindu-l goală de pe marginea patului.

Yes, I want more, spune el și intră.

DIANA IEPURE

EDITURA PARALELA 45

— Garderoba —

Discoteca

E o zi cu totul și cu totul specială. Maria și Ana, două prietene de 20 de ani, drăguțe, am putea spune chiar frumoase, au hotărât să meargă la discotecă. Considerată teren al tuturor posibilităților, al libertății, dar și al dezmațului, discoteca a fost pusă în sfârșit pe lista lor de priorități. Nu se mai putea altfel. Și nu se mai putea, pentru că, în anul de grație 1990, se găsea întotdeauna o mătușă, un unchi, un verișor de gradul doi, mai mucalit, care, la o masă de sărbătoare, după ce s-au dat peste cap niște păhărele, să te întrebe:

— Și, cum mai e viața în capitală? Se întrevede ceva la orizont? A pornit oare spre noi, călare, pe jos, în mers cadențat sau măcar târându-și picioarele, vreun mire mai de Doamne-ajută? Că eu, să știi, bani puși deoparte pentru nuntă am.

Problema măritişului devenea o problemă existențială a familiei extinse, iar asta o pune pe Maria în situația să evite petrecerile de-acasă, altădată atât de frumoase, așteptate și calde. Nici măcar nu înțelegea de ce atâta grabă. Părea că o mogâldeță nesuferită se așezase pe pieptul familiei, piept în care chiotele de nuntă erau înăbușite cu mult efort și durere. Așadar, acest deranj trebuia curmat cât mai curând.

Culmea e că Maria nu era neapărat împotriva măritişului. Lipsită de prejudecăți, însă încorsetată cumva de toate poveștile de groază despre fetele seduse și abandonate, nu voia să forțeze nota. Se bucura de ceea ce orașul acesta, la care visase atât de mult, îi putea oferi: librării, săli de spectacole, cinematografe și, în plus, un anonim în care se simțea extrem de confortabil.

Nu că nu i-ar fi plăcut să iasă cu băieții, nici vorbă. Pur și simplu nu se ivise ocazia. Dimineața mergea la cursuri, după la bibliotecă, seara ajungea într-un cămin ticsit cu fete, spăla, gătea câte ceva la repezeală, apoi, obosită, adormea cu vreo carte în mână și dimineața o lua de la capăt. Poate doar un tânăr întors acasă după doi ani de armată la capătul lumii e capabil să înțeleagă o fată care învață la Litere. La facultate, la cămin, la cantină, la cinematograf, la cafenea, Maria avea în jur doar fete: scunde și înalte, frumoase și urâtele, îndrăznețe și timide, deștepte și de-a dreptul prostuțe, spirituale și plicticoase, sclipitoare și șterse, sărace și mai înstărite. Într-un cuvânt, zero șanse de măritiș.

Singurătatea se strecura în căminul de fete mai ales noaptea, aidoma nesuferiților gândaci de bucătărie, care fojgăiau peste tot și pe care se străduiau din răspuțeri să-i stârpească. Au făcut curățenie exemplară, au pulverizat un insecticid de erau să moară ele de la putoarea aia. Și gândacii nimic. Apoi au tras linii cu un creion de cretă, cumpărat de la piața centrală. Doar creionul ăla, numit sugestiv Mașenka, mai bulversa, noaptea, gândacii, care ameteau și cădeau cu zgomot de pe tavan. Într-una una dintre seri, Maria, după ce adună de pe masa de la geam ceștile de ceai și farfuriile, începu să șteargă cu frenezie mușamaua înflorată, de teamă să nu vină iar dihăniile alea scârboase, ademenite de mirosul de pâine, iar Ana, prietena ei, râse:

— Ce rost are? Nu mai bine te lauzi mâine, la curs, că în sfârșit se ține și de tine cineva scai, de n-ai scăpare nici ziua, nici noaptea?

Și Maria nu-i mai vorbi câteva zile.

După anul doi, dintr-o fericită întâmplare – probabil refuzase cineva biletele în ultimul moment –, au mers și ele la mare, în Ucraina, la stațiunea Universității. Odată ajunse acolo, dimineața se bronzau pe plajă, iar pe la prânz se întorceau în stațiune, la cantină, să curețe câteva grămăjoare de limbi. Limbile erau de porc, furnizate de o fermă din zonă și fierte în niște vase mari, emailate. Fetele trebuiau să scoată pielița albă și groasă de deasupra, atent, cu un cuțit ascuțit, astfel încât să rămână carnea curată și comestibilă. Așadar,

fiecare student ars de soare, bronzat exemplar și pe cale să devină lucios ca o ciocolată glazurată, primea zilnic, la felul doi, câte o limbă de porc, întinsă frumos peste o garnitură de legume.

Când se înnopta, populația din stațiune mergea pe terenul deschis, asfaltat, la dansuri. În mod obișnuit, toată noaptea (ca, de altfel, și ziua) din difuzoare se auzea vocea lui Victor Țoi. Totuși, DJ-ului, mare amator al trupei Kino, îi mai scăpau și melodii lente, de inimă albastră. Și fetele noastre, ca două femele de popândău cu urechile ciulte, așteptau să fie înhățate de vreo pasăre răpitoare. Însă, de fiecare dată, degeaba.

Iar Ana, după o săptămână de stres, sătulă de atâta incertitudine și de cântecul ăla al lui Țoi cu „Schimbare, noi așteptăm o schimbare“, strecură printre dinți:

— Zici că a stropit cineva în jurul nostru cu Diklofos . Mai bine să mergem să curățăm niște limbi. Aia distracție!

Și of-ul comun, odată revărsat în cuvinte, le-a eliberat și au izbucnit amândouă în râs, apoi au luat-o spre căsuța de lemn, unde erau cazate. N-au putut închide un ochi de răul țânțarilor, iar dimineața, pe plajă, nu le-a dus mintea să-și scoată ochelarii de soare. Au stat cu ei pe ochi, admirând cerul și pălăvrăgind verzi și uscate, până le-a furat somnul. Parcă n-au dormit mult, exact cât să se pomenească cu două pete mai deschise în jurul ochilor. Apoi, Ana a propus să scape de petele alea rușinoase și, un timp, au stat pe plajă ca două mumii din desene animate. Își bandajaseră fețele de jur împrejur cu tifon. Lăsaseră câte două găuri, exact în jurul ochilor, prin care soarele trebuia să pătrundă și să uniformizeze bronzul.

În concluzie, nu s-a întâmplat nimic spectaculos nici la mare.

La întoarcere, s-au tot plimbat prin Chișinău, bronzate și zvelte, doar dinții le mai sclipeau albi și frumoși, când râdeau cu gura până le urechi la glumele Anei.

Apoi, pe la începutul lui octombrie, s-au întâlnit accidental, la Aurora, librăria de la Casa Presei, cu Dora, o colegă de clasă de-a Anei, de la filologia franceză. Și-au luat câte ceva și, cu cărțile sub

braț, au pornit-o agale spre Fulgușor, cafeneaua în care legenda spunea că se vindea cea mai bună cafea din oraș. Au găsit o măsuță liberă afară, au comandat cafeaua și au început să povestească. Dintr-o vorbă în alta, Dora le-a invitat la discoteca de la Politehnică:

— Veniți că n-o să vă pară rău. Să vedeți ce băieți de treabă sunt la Politehnică. Staa-a-a-ați și voi și vă trece viața, turuia Dora, lungind intenționat litera „a“ din cuvântul „stați“, ca să le arate cum zac ele acolo, fără rost, în camera 13, în loc să-și vadă de tinerețe. Să știți că tocmai mi-au plecat două colege acasă pe câteva zile și am două paturi libere pentru voi. Deci, fără grijă, putem dansa până târziu. Pe urmă ne-om strecura cumva în cămin, poate adoarme baba aia de la recepție.

În sâmbăta următoare, toți sacii cu iluzii au fost descărcați, întorși pe dos și scuturați bine în camera lor.

Maria tocmai își cumpăraseră o rochie vișinie de la magazinul Moda, din centru, și o pereche de pantofi negri cu toc – un toculeț nu prea înalt și totuși capabil să-ți arcuiască spatele. Armeanul de la Piața Centrală se jura că sunt din piele, dar prea semăna pielea aia a mușama. Mărfurile vândute la piață de cooperativele apărute ca ciupercile după ploaie erau de o calitate îndoielnică, dar, pe de altă parte, nu prea aveai de unde să-ți cumperi cele mai necesare lucruri. Poate doar de la piața neagră. Dar de unde să aibă o studentă bani pentru hainele alea de firmă, de la talcioc. Economia fusese pusă pe butuci, în magazine fluiera vântul, nici măcar chiloți nu se găseau pe polițele lor. Rareori, când vreun magazin era aprovizionat cu te miri ce, se formau cozi imense, de zeci de metri, oamenii se îmbulzeau nervoși, în speranța că vor înșfăca vreun lucrușor, nu conta ce.

Maria și Ana și-au luat așa, întâmplător, într-o zi când tocmai primiseră bursa, câte două sticlute de parfum polonez Pani Walewska. Le plăcea parfumul, care li se părea deosebit, fără să știe că, de fapt, notele lui de vârf aminteau de Fidji, un parfum de la Guy Laroche, iar cele de bază de Caleche de la Hermès. Fetele noastre n-aveau desigur acces la aceste bijuterii ale parfumeriei franceze, dar se simțeau fericite și cu aroma încropită de polonezi, o imitație, dar totuși una

de calitate, numită în cinstea contesei Maria Walewska, o femeie care avusese o viață scurtă, spectaculoasă și foarte densă, asemenea parfumului din sticlutele albastre. Așadar, două sticlute de parfum Pani Walewska, suple, de un albastru regal, tronau pe noptierele fetelor, iar altele două își așteptau rândul în sertare. Baza sticlutei semăna cu pălăria lui Napoleon, a cărui favorită fusese tânăra Walewska, sau poate cu o crinolină. Ana folosea parfumul doar la ocazii, iar prima sticlută a Mariei era deja pe sfârșite. Maria se dădea cu parfum chiar și când se întindea în pat, cu o carte, nu aștepta cine știe ce prilej. Uneori stropea și cotoarele cu parfum. Suprema ei plăcere era să simtă în jur aerul parfumat.

Tot accidental, fetele se pricopsiseră, luna trecută, și cu două seturi de chiloți Nedelka. Chiloții ăștia se vindeau, într-un tub transparent de plastic, câte șapte perechi deodată. Pe fiecare pereche scria, în engleză, cum sugera și numele de pe ambalaj, ziua săptămânii în care trebuia să fie purtată. Fetele se tăvăleau de răs și ziceau că poate e cazul să păstreze marfa deficitară pentru când vor fi babe și vor uita în ce zi a săptămânii sunt. Totuși, chiloții minusculi, cu două floricele suave imprimate sub ziua săptămânii, brodată și ea delicat, cu litere mici, nu erau de babă. Au fost norocoase că i-au găsit.

Iată că veni și mult așteptata zi, în care și-au pus chiloții pe care scria, în engleză, „sâmbătă“, s-au machiat cum au putut în fața oglinzii mari, ovale, cu ramă împletită, pe care au cumpărat-o împreună, cotizând fiecare cât a putut. Nu prea se pricepeau la machiat, dar erau frumoase și nemachiante. Nimic nu putea strica frumusețea lor naturală, nici măcar un machiaj nereușit.

Maria simțea că ceva nu e în regulă cu ținuta ei. Parcă rochia era croită bine, parcă și pantofii păreau pantofi. Totuși, nu se simțea confortabil în hainele ei noi. Rochia se cam electriza, vișiniul n-o prindea neapărat bine, doar croiala o avantaja, îi punea în evidență talia. Hainele Anei nu erau noi, dar i se potriveau, fără să te ducă cu gândul la rafturile goale ale magazinelor și la faptul că, iată, s-au apucat niște smecheri să facă bani din piatră seacă. Mai precis, din mușama.

Odată îmbrăcate și parfumate, Maria și Ana au ieșit rapid din cămin, răspândind în jur un amestec suav de zambilă, iasomie și ambră. Baba de la recepție le aruncă o privire plină de dispreț, căci nu agreea plimbările studentelor după lăsarea serii. Se citea în privirea aia și invidie, și milă, și curiozitate, și răutate, și deznădejde. Fetelor însă nu le păsa cum se uită la ele o tanti de la vahtă, dar nici nu-și doreau să intre în conflict cu ea. Căci celebra babă de la recepție era spaima tuturor studenților din epoca sovietică și chiar și din cea post-sovietică. Ea era stăpâna cheilor de la camerele din cămin, stăpâna unicului telefon, la care, atunci când te suna cineva, dacă dorea să te cheme, te chema, dacă nu, nu. Tot ea era cea care permitea prietenilor și rudelor să te viziteze. Femeile de la recepțiile căminelor studențești, din care tinerețea se scursese de mult, erau niște adevărate baze de date. Știau cine cu cine, unde, când, de câte ori și de ce. Toate cuplurile care se formau și se destrămau în cămin aveau propriul dosar cu șină în capul femeilor de la recepție și, se prea poate, nu doar acolo.

În jumătate de oră, Maria și Ana au ajuns în fața căminului nr. 2 de la Politehnică, cel în subsolul căruia avea loc celebra discotecă, plină de băieți deștepți și chipeși, unde le aștepta Dora, cu aerul unui om care a avut de îndeplinit o misiune importantă și a îndeplinit-o.

Subsolul era luminat slab de un glob din ăla din oglinzi colorate, de care fetele văzuseră doar la televizor, de Revelion. Într-un colț tronau patru boxe enorme, iar pe o masă mare strălucea un pupitru de comandă. Peste tot erau numai cabluri și lumini colorate. Mai pe scurt, o adevărată nebunie. Câteva fete dansau în centrul subsolului și câțiva băieți roiau agitați în jurul pupitrului.

— Nu vă faceți griji, e abia începutul, să vedeți că acușica se va umple aici cu lume, simți Dora nevoia să le asigure.

Și, într-adevăr, pe parcursul unei ore, subsolul se umplu până la refuz. Maria ochi un băiat brunet, nici prea înalt, nici prea scund. Se gândea că i-ar plăcea să-l cunoască. Îl urmărea, fără să insiste prea mult, dar degeaba. Ana avea mai mult noroc. Făcea cercuri în jurul ei un băiat înalt și blond, care, în cele din urmă, o invită la un dans,

apoi la altul, și la altul. Au început să discute ceva și să râdă. Maria însă dansa mai mult singură, în toată învălmășeala aia, printre fete și băieți. La un moment dat, a invitat-o și pe ea cineva, dar nu simți nicio bucurie în timpul dansului. Sau melodia era una stupidă, sau gândurile ei erau la băiatul ăla nici scund, nici înalt, care n-o băga în seamă, ci ba se rotea pe la pupitrul cu butoane, ba ieșea și intra iar în subsol, ba mai invita câte o fată la dans. Într-un sfârșit, observă că se îndreaptă spre ea. Simți cum un val de căldură îi cuprinde corpul, cum sângele îi zvâcnește în degete și el se apropie, se apropie, se apropie. Și trece pe lângă.

Pe la miezul nopții, Dora le rugă s-o ia cătinel spre căminul filologiei franceze, nu de alta, dar să nu închidă afurisita aia de babă ușa, cum face de obicei când e discotecă. Încuie ușa și le ține câte un sfert de oră pe prag. Ana se întristă pe dată, își trase încetisor mâna din mâna băiatului blond, dar el i-o strânse și n-o lăsă să se îndepărteze. Maria însă simți o ușurare. N-avea niciun regret că se termină seara asta. Își dorea să plece cât mai repede, pentru că, pe lângă tot necazul cu băiatul ăla, o mai rosesese și un pantof. Fără să aibă de ales, Dora, Maria și Ana, urmată de admiratorul ei înalt și blond au pornit, în șir indian, spre ieșire, La ușa căminului, proaspătul cuplu şușoti puțin, apoi fetele, deschizând încetisor ușa și străduindu-se să pășească încetisor, intrară în holul căminului. Dar tocmai când crezură că trec ca fulgerul prin fața recepției — o cabină cu geamuri mari de sticlă —, cerberul se ridică din culcuș și bătu cu putere într-un geam:

— Unde credeți că mergeți, drăguțelor? se auzi o voce de hârcă și Maria se gândi că vocea aia seamănă cu cea a Babei Yaga, personajul negativ dintr-o poveste populară rusă, ecranizată, în 1964, la studioul de filme Gorki.

Fetele au înțepenit și n-au îndrăznit să ignore ciocănitul ăla violent. Rugămințile lor au fost în zadar. Baba a refuzat categoric să le lase să intre. Nici explicația că nu au cum să ajungă la căminul lor, că troleibuzele nu mai circulă, n-au făcut-o să se răzgândească, ba le-a și amenințat că va scrie o plângere la decanat s-o denunțe

Diana Iepure

pe Dora pentru comportamentul ei imoral. Auzind astea, Dora a zis resemnată că bine, nu mai insistă, și a ieșit cu Ana și Maria, chipurile să le petreacă. Afară, pe prag, le spuse că a găsit o soluție. Le duce în căminul de alături, căminul Politehnicii, unde e un om normal la recepție, un profesor pensionar, cu care toată lumea se înțelege. Ei, și acolo, la etajul trei, e un prieten care le va deschide, dacă îl va ruga și le va lăsa să treacă de pe balconul camerei lui pe balconul camerei în care stătea Dora. Că doar căminele au un perete comun. Nu e greu să treci de pe un balcon pe altul.

— Mare brânză că e etajul 3! A mai trecut lumea de sute de ori, nu se lăsa Dora.

Și când stătea cu un picior pe balustrada unui balcon și cu celălalt pe balustrada altui balcon, cu mâinile înțepenite de paravanul care le despărțea, străduindu-se să nu privească în jos, spre pământul de care o despărțeau trei etaje, pe Maria o străfulgeră gândul că printr-o asemenea umilință nu a trecut niciodată și că speră nici să nu mai treacă, dacă scapă acum cu viață.